

Деветъ години да лежи.
Когато стане да ходи,
Съ сламка да се подпира
И тя да му е тежичка.

И чу му Господъ клетвата,
Та легнахъ болна залежахъ
Ето вече деветъ години.

Преразказалъ: Хр. Спасовски.

Какъ свършилъ единъ предателъ.

Преди много години живѣлъ прочутъ и храбъръ воененъ вождъ на име Мариусъ. Той искалъ неговото отечество да стане най-голѣма и силна държава, а столицата му — най-хубавъ и прочутъ градъ.

Мариусъ водилъ много войни и всѣкога побеждавалъ. Заради голѣмата негова храбростъ, народътъ го много обичалъ и почиталъ. Но колкото по вече печелилъ и колкото по-голѣма слава добивалъ, толкова по-гордъ ставалъ.

Той почналъ да се отнася зле съ бедния народъ. Считалъ, че беднитѣ сж родени само да работятъ и робуватъ и не имъ давалъ никакви права и свобода. Тѣ почнали да го намразяватъ. Забравили неговитѣ заслуги и не му отдавали вече никаква почитъ. Мнозина говорили вече открито противъ него. Мариусъ не обръщалъ никакво внимание на това. Не го интересувало ни най-малко, дали бедниятъ народъ ще бжде доволенъ отъ него, или не.

Това още повече раздразило народа. Той се разбунтувалъ и не само не искалъ да признае вече Мариуса за свой вождъ, но го и изпѣдилъ отъ отечеството му. Той билъ принуденъ съ голѣма тжга да напусне родната си земя.

Това много го огорчило и разгневило. Той забравилъ обичята си къмъ хубавата столица, забравилъ че нѣкога е искалъ да я направи най-прочутъ и богатъ градъ на свѣта. Сега мислилъ само за жестоката постѣпка на народа къмъ него и какъ да му отмъсти.

Мариусъ избѣгалъ при най-голѣмитѣ врагове на своя народъ. Тѣ го посрещнали радостно, обсипали